

וְלֹא כָּל יוֹרְדֵי דוּמָה פִּי, וְכָל אֲנֹן דְּנִחְתִּין לְדוּמָה,
 בְּגִיּהָנָם יִשְׁתַּאֲרוּן וְכָל אוֹתָם הִרְשָׁעִים שְׁלֹאֲחֵר שְׁמָתוֹ יוֹרְדִים וְנִמְסָרִים בִּיד
 "דוּמָה" שֶׁהוּא שֶׁר שֶׁל גִּיּהָנָם, בְּגִיּהָנָם יִשְׁאָרוּ לְעוֹלָם. אֲמַנָּם יֵשׁ שְׁאֲח"כּ זֻכִּים לְעֹלֹת מְגִיּהָנָם
 וּלְהַלֵּל לְהַשִּׁי"ת. שְׁאֲנֵי אֲנֹן דְּאֶקְרוּן חַיִּים, דִּהָא קִדְשָׁא בְּרִיד
 הוּא בְּעֵי בִיקְרִיהוֹן וְשׁוֹנִים הֵם הַצְדִּיקִים שְׁנִקְרָאִים חַיִּים אֲפִי' לֵאחֹר מִיתָתָם
 שֶׁהֵרִי הִקְב"ה רֹצֵחַ בְּכַבּוּדָם, וּפְתִיחָה זֹו נֹאמְרָה לְכַבּוּד נִשְׁמוֹת הַצְדִּיקִים שְׁבָאוּ מִגֵּן עֵדֶן.

הִקְב"ה חֲפִץ בְּכַבּוּדוֹן שֶׁל צְדִיקִים יוֹתֵר מְכַבּוּדוֹ

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כַּמָּה שְׁנֵי שְׁעָתָא (דף רפ"ח ע"א) דָּא
 מֵאֲדָרָא אָמַר רַשְׁב"י כַּמָּה שׁוֹנָה שְׁעָה זֹו מְזַמֵּן הָאֲדָרָא רַבָּא קְדִישָׁא.
 דְּבֵאֲדָרָא אֲזִידְמֵן קִדְשָׁא בְּרִיד הוּא וְרִתִּיכּוּי כִּי בֵּאֲדָרָא רַבָּא
 נֹזְדֵּמֵן הִקְב"ה וּמִלֵּאכִי הִמְרַכְּבָה שְׁלוֹ. וְהַשְׁתָּא, הָא קִדְשָׁא בְּרִיד הוּא
 הָכָא, וְאַתִּי עִם אֲנֹן צְדִיקָא דְּבִגְנֻתָא דְּעֵדֶן וְעַתָּה בֵּאֲדָרָא
 זֹו הֵרִי הִקְב"ה כֹּאן, וְבֹא עִם אוֹתָן נִשְׁמוֹת הַצְדִּיקִים שְׁבָגֵן עֵדֶן כְּדִי שִׁשְׁמְעוּ אֶת סוּדוֹת
 הַתּוֹרָה, מַה דָּלָא אֶעְרְעוּ בְּאֲדָרָא מַה שֶׁלֹּא נֹזְדֵּמְנוּ בֵּאֲדָרָא רַבָּא, כִּי שֵׁם
 לֹא בָּאוּ נִשְׁמוֹת הַצְדִּיקִים. וְקוֹדְשָׁא בְּרִיד הוּא בְּעֵי בִיקְרִיהוֹן
 דְּצְדִיקָא יִתִּיר מִיִּקְרָא דִּילִיָּה וְהִקְב"ה רֹצֵחַ בְּכַבּוּדָם שֶׁל הַצְדִּיקִים
 יוֹתֵר מִהַכְּבוּד שֶׁל עֲצָמוֹ, וְרֹאיָה לֹזֶה שֶׁהִקְב"ה חֲפִץ בְּכַבּוּדָם שֶׁל הַצְדִּיקִים יוֹתֵר מְכַבּוּד
 עֲצָמוֹ, כַּמָּה דְּכִתִּיב בִּירְבָּעָם, דִּהּוּה מְקַטֵּר וּמְפַלֵּחַ

הַלִּימוּד הַיּוֹמִי

לְעִבּוּדָה זָרָה, וְקוּדְשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא אוֹרִידָּהּ לִיהּ כִּמּו שְׁכֵתוֹב
 בִּירְבַּעַם שֶׁהִיא זֹבַח וְעוֹבֵד ע"ז וְהִקְב"ה הִמְתִּין לוֹ וְלֹא הִעֲנִישׁ אוֹתוֹ מִיד. וְכִיּוֹן
 דְּאוֹשִׁיט יְדִיהּ לְקַבְּלֵי דְּעֵדוּ נְבִיאָהּ, אֲתִיבֵּשׁ יְדִיהּ,
 דְּכִתִּיב (מַלְכִּים א יג) וְתִיבֵּשׁ יָדוֹ וְגו'. אִלָּם כִּיּוֹן שְׁהוֹשִׁיט יָדוֹ כִּנְגַד עֵדוֹ
 הִנְבִּיא כִּמְש"כ וּשְׁלַח יִרְבַּעַם יָדוֹ מֵעַל הַמִּזְבֵּחַ וַיֹּאמֶר תִּפְשׁוּהוּ, אִזּוּ קִיבֵּל עֲנָשׁוּ מִיד
 שְׁנִתִּיבֶשָׁה יָדוֹ שְׁכֵתוֹב וְתִיבֵּשׁ יָדוֹ, וְעַל דְּפָלַח לְעִבּוּדָה זָרָה לֹא
 כְּתִיב, אֲלֵא עַל דְּאוֹשִׁיט יְדִיהּ לְעֵדוּ נְבִיאָהּ וְעַל שְׁעֵבֵד ע"ז
 לֹא כְתוּב וְתִיבֵּשׁ יָדוֹ אִלָּא עַל שְׁהוֹשִׁיט יָדוֹ עַל עֵידוֹ הִנְבִּיא, הִרִי לִפְנִיךָ שְׁהִקְב"ה חוֹשֵׁשׁ
 לְכַבּוֹד הַצְּדִיקִים יוֹתֵר מִכְּבוֹדוֹ. וּמִמְשִׁיךְ רִשְׁב"י וַאֲמַר, וְהִשְׁתָּא קֻדְשָׁא בְּרִידָּהּ
 הוּא בְּעֵי בִיקְרָא דִּילָן, וְכִלְהוּ אֲתָאן עֲפִייהּ וְעִבְשׁוּ, בְּיוֹם הַקִּדּוּשׁ
 הַזֶּה הִקְב"ה רּוֹצֵה בְּכַבּוֹד שְׁלָנוּ וְכָל נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים בָּאוּ עִם הִקְב"ה מִגֵּן עֵדֵן.

אֲמַר, הָא רַב הַמְּנוּנָא סָבָא הָכָא אֲמַר רִשְׁב"י הִרִי רַב הַמְּנוּנָא
 סָבָא נִמְצָא כֹּאן שְׁבָא לְשִׁמוּעַ סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וְהוּא מְשׁוֹרֵשׁ נִשְׁמַת רִשְׁב"י כִּי
 רַב הַמְּנוּנָא סָבָא גַם הוּא יֵשׁ לוֹ נִיצוֹץ מִמְּשֶׁה רַבְּנוּ, וְלִכְּן הִזְכִּיר אוֹתוֹ בִּפְרָטוֹת,
 וְסִחְרָגִיהּ שְׁבַעֲיָן צְדִיקִי וְלִיפֵן בְּעִיטְרִין וְסִבִּיבּוֹ בָּאוּ מִג"ע שְׁבַעֲיָן
 צְדִיקִים, כֹּאֲתָם שְׁהִתִּיצְבוּ עִם מֹשֶׁה בְּאֵהָל מוֹעֵד, וְהֵם חֻקִּים וּמַעֲוִטִּים בְּעִטְרוֹת חֲשׁוֹבוֹת,
 מְנַהֲרִין כָּל חַד וְחַד מְזִיחִירָא דְּזִיּוּא דְּעִתִּיקָא קֻדְשָׁא
 וּמֵאִירִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִשְׁבַּעֲיָן נִשְׁמוֹת אֱלֹו מִהַזְוָהרָה שֶׁל הַזִּיּוּ הָעֲלִיוֹן שֶׁל פְּרָצוֹף עִתִּיקָא
 הַקִּדּוּשׁ שְׁהוּא א"א, סְתִימָא דְּכָל סְתִימִין שְׁהוּא סְתוּם מְכַל הַסְּתוּמִים,
 שֶׁא"א סְתוּם בְּתוֹךְ א"א שְׁגָם הֵם מְלוּבָּשִׁים וְסְתוּמִים תּוֹךְ ז"א. וְהוּא אֲתִי

הַלִּימוֹד הַיּוֹמִי

לְמִשְׁמַע בְּחִדּוֹתָא, אֵלִין מְלִין דְּאָנָא אִימָא, וְהוּא רב הַמְנוּנָא
 סבא בא לשמוע בשמחה גדולה את אלו המילים וסודות התורה שאני אומר ומגלה היום.
 עַד דְּהָהָא יְתִיב, אָמַר, הָא רַבִּי פְּנַחֶס בֶּן יֵאִיר הָכָא
 והנה עד שהיה יושב רשב"י אמר לכולם, הנה ר' פנחס בן יאיר נמצא כאן עמנו ובא ג"כ
 ללוות אותי לגן עדן, אֲתִקְיִנוּ דְּוִכְתִּיהּ תתקנו ותסדרו ג"כ את מקומו,
 אֲנִידַעְעוּ חֲבֵרִיא דְּהוּי תַּמָּן נודעוּעוּ החברים שהיו שם מרוב הקדושה
 הגדולה שנתוספה שם, וכן מפני שלא ידעו היכן להכין לו מקום, וְקָמוּ וַיֵּתְבוּ
 בְּשִׁיפּוּלֵי בֵּיתָא ואז קמו כולם וישבו בסוף בירכתי הבית, כי לא ידעו איה
 מקום כבוד נשמתו של רבי פינחס. וְרַבִּי אֶלְעָזָר וְרַבִּי אָבָא
 אֲשֶׁתְּאַרּוּ קָמִיהּ (נ"א עֲמִיהּ) דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן ורק רבי אלעזר ור' אבא
 נשארו לפני רשב"י אפילו שהרגישו בנשמתו של רבי פינחס, כי ר' אבא צריך לכתוב ור'
 אלעזר צריך לשמוע בדיוק הדברים. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּאֶדְרָא
 אֲשֶׁתְּפַחְנָא דְּכָל חֲבֵרִיא הוּי אָמְרִי, וְאָנָּה עֲמָהוּן אמר
 רשב"י באדרא רבא מצאנו שכל החברים היו אומרים ודורשים את סודות התורה כמו
 שלמדנו שם שכל אחד מהחברים דרש איזה סוד על י"ג תיקוני דיקנא, ואני ג"כ אמרתי
 עמהם. אולם הִשְׁתָּא אִימָא אָנָּה בְּלַחֲדָאִי, וְכִלְהוּ צִיִּיתִין
 לְמַלּוּלִי, עֲלֵאִין וְתַתָּאִין עתה אומר אני לבדי את כל הסודות וכולם
 מקשיבים לדיבורים שאוציא מפִּי, ובאמת באדרא זוטא רק רשב"י דרש לבדו והעליונים
 והתחתונים באו מג"ע לשמוע הדברים הקדושים לא דרשו. וְכַּאֲהָ חוּלְקִי יוֹמָא

דין אשרי חלקי ביום הזה.

הלימוד היומי

רשב"י אומר כל ימי הייתי בקשר אמיץ עם הקב"ה

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (שיר השירים ז') מִהוּ שְׁכָתוֹב אֲנִי לְדוֹדִי וְעָלִי תִשׁוּקָתוֹ

שהייתי לומד תורה ועושה יחודים, וגם הקב"ה משתוקק אלי, כלומר כיון שאני מחובר אליו גם הוא מחובר אלי. **כָּל יוֹמִין דְּאַתְקַטְרָנָא בְּהָאֵי עֲלָמָא** כל

הימים שהייתי מקושר בזה העולם, כלומר שהייתי חי כאן בעולם הזה, **בְּחֹד קִטְרָא אֶתְקַטְרָנָא בִּיהּ בְּקוֹדֶשָׁא בְּרִידָּהּ הוּא** בקשר אחד

נתקשרתי ונדבקתי בו בקב"ה ולא בשני קשרים, והכוונה היא שרשב"י מודיע שכל ימיו היה דבק אך ורק בקב"ה, ולא היו לו שום מחשבות אחרות לבד ממחשבות הקב"ה, ולא נתעסקתי

בשום עסק אחר, אלא כל הזמן בלי הפסק כלל ועיקר הייתי בקשר אמיץ עם הקב"ה, ובכל יום הייתי עולה מדרגה למעלה ממדרגה שהייתי ביום הקודם ובזה הייתי מחזק הקשר יותר

ויותר עם הקב"ה, **וּבְגִין כֹּךְ הִשְׁתָּא וְעָלִי תִשׁוּקָתוֹ** ובשביל כך עכשיו ביום ההסתלקות, תשוקה גדולה יש לקב"ה עלי, ואיני כשאר בני אדם שהשטן מבלבל אותם

ביום המיתה כי כל ימי הייתי דבק רק בקב"ה, והראיה לזה **דְּהוּא וְכָל סִיעֵתָא קְדִישָׁא דִּילֵיהּ** שהרי הקב"ה והשכינה, וכל הסיעה הקדושה וכל נשמות הצדיקים,

אָתוּ לְמִשְׁמַע בְּחֻדָּהּ, מְלִין סְתִימִין באו לשמוע בשמחה את הדברים הסתומים והסודות הגדולים. ונראה מכאן כמה זכה רשב"י, שכל ימיו לא היתה לו שום

מחשבה וענץ אחר מבלעדי עבודת השי"ת כך הוא מעיד על עצמו.